

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/85/2015
Identifikačné číslo spisu:	5710011985
Dátum vydania rozhodnutia:	18.10.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5710011985.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Štefana Harabina v trestnej veci obvineného Q. W. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák., o dovolaní obvineného podanom prostredníctvom obhajcu Mgr. Štefana Chovanca proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 2. júla 2013, sp. zn. 1 To 57/2013, na neverejnom zasadnutí konanom 18. októbra 2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného Q. W. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Martin z 12. marca 2013, sp. zn. 3 T 124/2011, bol obvinený Q. W. uznaný za vinného zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák., ktorého sa dopustil tak, že

dňa 6. januára 2009 v čase okolo 17,30 hod. v M., na ul. M. R. Štefánika v zadnom dvore budovy, v ktorej sa nachádzala reštaurácia N. napadol M. C., nar. XX. A. XXXX, ktorý tam odhrňal sneh hliníkovým odhrňáčom na sneh, a to tak, že ho opakovane udel päsťou do tváre v oblasti očí, žiadal ho, aby mu dal odhrňáč na sneh, čo M. C. odmietol, následne M. C. opäť udel päsťou do tváre v oblasti očí, odhrňáč na sneh mu vytrhol z rúk, M. C. spadol na kolená, načo ho Q. W. asi dvakrát udel odhrňáčom na sneh do zadnej časti hlavy, M. C. ho ukludňoval slovami: „... už dosť, stačilo...“, Q. W. mu vtedy povedal: „... daj sem peniaze a mobil...“, načo sa M. C. snažil z dvora ujsť, pri úteku ho Q. W. ešte raz udel odhrňáčom na sneh, čo pohyb M. C. spomalilo, snažil sa však preliezť cez rozbitý otvor vo dverách, pričom ho Q. W. opäť udel do hlavy odhrňáčom na sneh a z nohavíc mu strhol peňaženku upevnenú retiazkou na pútku nohavíc, v ktorej sa nachádzala suma 100 Eur v hotovosti, M. C. následne z miesta ušiel, týmto konaním spôsobil Q. W. M. C. zlomeninu kostí nosa, pomliaždenie hlavy vo vlasatej časti s difúznou bolestivosťou, opuchom a odreninou v spánkovej oblasti vpravo, početné krvné podliatiny a opuchy v čelovej oblasti hlavy, krvnú podliatinu v oblasti ľavej očnice a ľavej líčnej kosti, pomliaždenie pier s malou ranou na vnútornej strane hornej pery, zlomeninu 11 zuba a otras mozgu ľahkého stupňa, tieto zranenia M. C. obmedzovali v obvyklom spôsobe života po dobu asi 4-5 dní, a to najmä zhoršeným dýchaním nosom, a Q. W. spôsobil M. C. škodu odcudzením peňaženky s finančnou

hotovosťou vo výške 103 Eur.

Za to mu bol podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h), § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 2 Tr. zák. účinného od 21. decembra 2012, § 42 ods. 1 Tr. zák. uložený súhrnný nepodmienečný trest vo výmere 9 (deväť) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol na výkon uloženého súhrnného nepodmienečného trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Okresný súd zároveň podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil vo výrokoch o treste

- rozsudok Okresného súdu Martin, sp. zn. 2 T 106/2010, zo dňa 08. marca 2011, právoplatný 08. marca 2011, ktorým bol obvinenému pre prečin podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a iné, uložený súhrnný podmienený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok a 6 mesiacov, so skúšobnou dobou na 2 roky,

- trestný rozkaz Okresného súdu Martin, sp. zn. 13 T 2/2010, zo dňa 09. júla 2010, právoplatný 21. augusta 2010, ktorým bol obvinenému uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 mesiacov, so skúšobnou dobou vo výmere 18 mesiacov,

- trestný rozkaz Okresného súdu Martin, sp. zn. 2 T 168/2009, zo dňa 29. októbra 2009, právoplatný 14. novembra 2009, ktorým bol obvinenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 mesiac so skúšobnou dobou vo výmere 1 rok.

Súčasne zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Ohľadom náhrady škody okresný súd podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obvinenému povinnosť nahradiť poškodenému M. C., nar. XX. A. XXXX v M., bytom V. č. XXX, škodu vo výške 100 Eur (Jedno sto Euro).

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. súd poškodeného M. C., nar. XX. A. XXXX, odkázal so zvyškom nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Na podklade odvolania obvineného Q. W. voči uvedenému rozsudku okresného súdu Krajský súd v Žiline uznesením z 2. júla 2013, sp. zn. 1 To 57/2013, rozhodol tak, že podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného ako nedôvodné zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal prostredníctvom obhajcu z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Tr. por. dovolanie obvinený Q. W..

Zásadné porušenie práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) videl obvinený v skutočnosti, že hoci boli v jeho prípade už v prípravnom konaní splnené podmienky pre povinnú obhajobu podľa § 37 ods. 1 písm. a) Tr. por., úkony - výsluchy poškodeného M. C. v dňoch 11. augusta 2010 a 30. novembra 2010, ktorých sa obvinený ani ustanovený obhajca nemohol zúčastniť, boli vykonané bez prítomnosti obhajcu.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. uplatnil rovnaké námietky, akými argumentoval už v podanom odvolaní, keď uviedol, že sa necíti byť vinný zo spáchania zločinu lúpeže. Hoci nepopieral, že s poškodeným mal slovný konflikt, ktorý prerástol do bitky, aj naďalej trval na tom, že nemal v úmysle poškodenému niečo zobrať, pričom túto skutočnosť žiadny z nestranných svedkov ani nepotvrdil. Podľa jeho názoru mal byť preto jeho skutok právne posúdený ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 Tr. zák. Zároveň vyjadril domnienku, že súd porušil aj zásadu trestného konania uvedenú v § 2 ods. 10 Tr. zák.

Obvinený sa podaným dovolaním domáhal, aby dovolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj predchádzajúce rozhodnutie súdu prvého stupňa v súlade s ustanoveniami § 386 ods. 1, 2 Tr. por. zrušil a vec podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Okresnému súdu Martin, aby ju v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodoval.

V súlade s ustanovením § 376 Tr. por. prvostupňový súd dovolanie obvineného doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Martin vo svojom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedol, že jednotlivé tvrdenia obvineného, ktorými odôvodňuje existenciu ním uvádzaných dôvodov dovolania (§ 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Tr. por.), považuje za irelevantné, nakoľko ide o argumenty stojace mimo uplatnených dôvodov. Preto navrhol, aby dovolací súd podľa § 382 písm. c) Tr. por. na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietol dovolanie obvineného.

Písomným podaním sa k dovolaniu podanému prostredníctvom obhajcu vyjadril aj obvinený, ktorý početnými odkazmi na judikáтуру dovolacieho súdu ďalej rozvíjal dovolaním uplatnené dovolacie dôvody. Podľa jeho názoru sa prvostupňový ani odvolací súd nevysporiadali so všetkými okolnosťami dôležitými pre rozhodnutie, subjektívnym spôsobom objasňovali okolnosti svedčiace proti nemu i v jeho prospech, v odôvodnení napadnutých rozhodnutí nedostatočne vyložili, ktoré skutočnosti, z akých dôvodov vzali za dokázané, o aké dôkazy opreli svoje skutkové zistenia, ani akými úvahami sa spravovali pri hodnotení vykonaných dôkazov. Má za to, že súdy ignorovali zásadu vyjadrenú v § 2 ods. 4 Tr. zák. („in dubio pro reo“), keď celú právnu kvalifikáciu skutku postavili na výpovedi poškodeného bez podporných dôkazov, napriek tomu, že poškodený nevypovedal konzistentne a počas vyšetrovania menil výpoveď. Uviedol, že to, čo je uvedené v skutkovej vete obžaloby, je ničím nepodložený dohad bez akéhokoľvek racionálneho základu a poukázal na absenciu kauzálneho nexu, ako aj viacerých obligatórnych a fakultatívnych znakov trestného činu lúpeže. V závere svojho vyjadrenia obvinený nad rámec podaného dovolania rozšíril námietky aj na celý spôsob vyšetrovania, resp. na jednostranný a subjektívny postup zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ktorý bol očividný pri zamietaní návrhov na dokazovanie, ale aj pri zanedbaní povinností napr. pri zaisťovaní dôkazov.

Vyjadrenie prokurátora Okresnej prokuratúry Martin k dovolaniu obvineného bolo súdom prvého stupňa doručené obvinenému, jeho obhajcovi a poškodenému. Obvinený sa k nemu (ani prostredníctvom svojho obhajcu) nevyjadril.

Poškodený M. C. sa k dovolaniu obvineného, ani k doručenému vyjadreniu prokurátora Okresnej prokuratúry Martin k dovolaniu obvineného v určenej lehote nevyjadril.

Následne súd prvého stupňa predložil vec dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné (§ 368 ods. 1 a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.) a v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por.

Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného nie je dôvodné.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať ak:

c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,

i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Tr. por. je potrebné uviesť nasledovné:

Zásadným porušením práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) sa rozumie najmä porušenie

ustanovení o povinnej obhajobe alebo stav, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a keď orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu môže mať za následok konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zákon totiž výslovne požaduje, aby išlo o porušenie zásadné. Prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, preto samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Pri posudzovaní, či v tom ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétneho prípadu a tieto individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.) sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo, že išlo o iný trestný čin alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdnym skutkom dopustil. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúma skutočné zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Preskúmaním obsahu predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti:

K prvému dovolaciemu dôvodu uplatnenému obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. treba predovšetkým uviesť, že konanie na súde prebiehalo podľa základných zásad trestného konania a príslušných ustanovení Trestného poriadku, v ktorých najvyšší súd nezistí uje porušenie. Obvinený mal v súdnom konaní zachované všetky obhajovacie práva v plnom rozsahu.

Dovolacia námietka obvineného, že výsluchy poškodeného M. C., uskutočnené počas prípravného konania v dňoch 11. augusta 2010 a 30. novembra 2010, boli napriek skutočnosti, že v čase ich konania boli v jeho trestnej veci splnené podmienky povinnej obhajoby, vykonané v neprítomnosti jeho obhajcu, zodpovedá stavu veci. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že uvedeným postupom orgánu činného v trestnom konaní naozaj došlo k porušeniu práva obvineného na obhajobu. Nakoľko však Trestný poriadok v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) predpokladá pre uplatnenie tohto dovolacieho dôvodu nie každé porušenie práva na obhajobu, ale len jeho zásadné porušenie, túto dovoláciu námietku obvineného by bolo možné uznať ako opodstatnenú len vtedy, ak by práve dotknuté výpovede svedka - poškodeného z prípravného konania urobené bez prítomnosti obhajcu, boli rozhodujúce pre zistenie skutkového stavu súdom, t. j. ak by napr. pre niektorý z dôvodov podľa § 263 Tr. por. boli čítané na hlavnom pojednávaní. Taký dôkaz by potom naozaj nebolo možné vôbec použiť z dôvodov uvádzaných obvineným v dovolaní.

Z obsahu predloženého spisového materiálu je zrejmé, že ešte počas prípravného konania poškodený M. C. pri vzájomnej konfrontácii dňa 29. novembra 2010 v prítomnosti obhajcu obvineného usvedčil obvineného zo spáchania skutku, ktorý je mu kladený za vinu. Rovnako na hlavnom pojednávaní bol dňa 22. novembra 2011 vykonaný podrobný výsluch poškodeného M. C., ktorého sa aktívne zúčastnila aj

prítomná obhajkyňa obvineného, a zároveň bola prečítaním oboznámená zápisnica o vyššie uvedenej konfrontácii medzi obvineným a poškodeným. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, že pri hodnotení dôkazov a ustálení skutkového stavu boli ako relevantné brané do úvahy práve výsledky výsluchu poškodeného, uskutočneného podľa zásady bezprostrednosti a ústnosti, teda výpoveď poškodeného uskutočnená za účasti obhajkyne obvineného na hlavnom pojednávaní.

Vzhľadom na uvedené, majúť zároveň na zreteli, že ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa, a nie v prípravnom konaní, dovolací súd musel uzavrieť, že v danom prípade nebolo právo obvineného na obhajobu porušené zásadným spôsobom.

Dovolací súd nad rámec podaného dovolania považuje za dôležité k výhradám obvineného smerujúcich k tomu, že oba konajúce sudy pri hodnotení dôkazov dôsledne nerešpektovali zásady trestného konania uvedené v § 2 ods. 10 a ods. 12 Tr. por., keď sa nevysporiadali so všetkými okolnosťami dôležitými pre rozhodnutie, subjektívnym spôsobom objasňovali okolnosti svedčiace proti nemu i v jeho prospech a nedostatočným spôsobom odôvodnili napadnuté rozhodnutia, uviesť, že obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dokazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 a ods. 11 Tr. por., ako aj vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Najvyšší súd v rámci dovolacieho konania nemôže opätovne prehodnocovať vykonané dôkazy podľa predstáv obvineného - dovolateľa, pretože takéto oprávnenie mu zo zákona nevyplýva. Hodnotenie dôkazov totižto nenapĺňa žiadny dovolací dôvod. Žiada sa tiež poznamenať, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Výkonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obvineného nie je porušením práva na obhajobu a nemôže napĺňať dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Podané dovolanie obvinený odôvodnil aj dovolacím dôvodom vyjadreným v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Námietskami subsumovanými pod tento dovolací dôvod obvinený v podstate namietal nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov súdmi obidvoch stupňov a zároveň tieto sám hodnotí zo svojho uhla pohľadu s tým, že spochybňujúc danosť úmyslu poškodenému niečo zobrať, dochádza k záveru o tom, že jeho skutok mal byť posúdený ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 Tr. zák. Vo vyjadrení k dovolaniu obvinený rozšíril svoje námietky aj o absenciu príčinnej súvislosti a ďalších obligatórnych a fakultatívnych znakov trestného činu lúpeže.

Najvyšší súd opätovne zdôrazňuje, že pri skúmaní danosti dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., t. j. či dovolaním napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení, dovolací súd nemôže skúmať alebo meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku, ale je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, a preto sa dovolací súd týmito námietkami nezaoberal. V rámci tohto dovolacieho dôvodu môže dovolací súd len posudzovať, či sudy nižšieho stupňa na pevne a nemenne zistený skutkový stav, aplikovali správne ustanovenia Trestného zákona.

V predmetnej veci najvyšší súd skúmal, či konaním obvineného Q. W., tvoriacim skutkovú vetu odsudzujúceho rozsudku, bola naplnená (dovolaním obvineného namietaná) subjektívna stránka skutkovej podstaty zločinu lúpeže podľa §188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák., pričom dospel k rovnakému záveru ako sudy nižších stupňov.

Zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. sa dopustí ten, kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci a spácha čin závažnejším spôsobom konania.

Pre naplnenie subjektívnej stránky skutkovej podstaty sa pri trestnom čine lúpeže vyžaduje úmyselné

zavinenie.

V danom prípade najvyšší súd po preskúmaní predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že okresný i krajský súd konali v trestnej veci obvineného Q. W. v medziach svojej právomoci, príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali správne a ich úvahy vychádzali z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. S ohľadom na správnu aplikáciu príslušných hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení sú rozhodnutia súdov nižšieho stupňa, ktoré tvoria jednotu, aj náležité, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnené. Osobitne krajský súd vo svojom rozhodnutí spôsobom zodpovedajúcim potrebám trestného konania reflektoval na obhajobné tvrdenia, obvineným opätovne vyjadrené v podanom dovolaní, ku ktorým, opierajúc sa o skutkové zistenia plynúce z vykonaného dokazovania, v primeranej miere odôvodnil svoje úvahy a z nich odvodené právne závery.

Dovolací súd poznamenáva, že forma zavinenia obvineného tak, ako bola okresným a krajským súdom ustálená a v napadnutých rozhodnutiach aj patrične zdôvodnená - v úmysle zmocniť sa cudzej veci proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násilia - patrí rovnako ako vymedzenie konania, jeho následku a príčinnej súvislosti medzi nimi, do okruhu skutkových (a nie právnych) zistení a záverov, ktoré sú s poukazom na vyššie uvedené z prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu vylúčené. Ich revízia v danom konaní neprichádza do úvahy.

Na základe popísaných skutkových okolností prípadu mal dovolací súd za jednoznačne preukázané, že obvinený svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu lúpeže, keď zrejším použitím násilia proti poškodenému mal v úmysle zmocniť sa cudzej veci - najskôr odhádzača na sneh a následne aj mobilného telefónu a finančnej hotovosti poškodeného, o čom svedčí predovšetkým súdom prvého stupňa ustálený popis skutkového deja, a tiež skutočnosť, že poškodenému M. C. sa z miesta činu podarilo utiecť až po tom, ako obvinený Q. W. násilím získal jeho peňaženku. Tento úmysel je zrejмый z aktívneho konania obvineného pri páchaní skutku. Vychádzajúc z popisu skutkových okolností tak, ako boli ustálené v skutkovej vete, je jednoznačné, že motívom konania obvineného bolo získanie majetkového prospechu. Rovnako je zrejмый, že obvinený spáchal čin závažnejším spôsobom konania - so zbraňou.

Z uvedeného vyplýva, že súdy obidvoch stupňov postupovali správne a v súlade so zákonom, keď na podklade skutku ustáleného v skutkovej vete konanie obvineného právne posúdili ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.